

Полянами і хмарочосами (уривок)

Степан Процюк

Увага! Ви читаете уривок з твору (ознайомчий фрагмент). Купуйте книжку на сайті видавництва [Теза](#).

1

Ксяно, привіт! Тут море і сонце, а десть у безмор'ї з холоднішим сонцем — Ти. Зараз спека, обід, батьки кудись подалися. Вибачай, що пишу так старомодно — мейлом, але мені чомусь так більше подобається. (Колись люди взагалі листи писали, уявляєш прикол? Він їй написав листа, а вона чекає чотири дні або й тиждень. А за той час Бог знає, що могло відбутися. А тоді навіть мобільних не було, жесть :-).

Я можу спокійно набрати цього мейла, доки провайдер ще добрий до мене.

Знаєш, Ксяно, все би було кльово, якби не одне "але". Ми вже у цій Затоці другий день, і наче все на всі сто...

Словом, сумно мені без Тебе. Коли їхали сюди поїздом, я спав на верхній полиці, не міг чогось заснути до, не знаю, третьої чи четвертої ранку. А потім ти мені снилася. Так здавалося, ніби ти пришила у мій сон, бо я не міг заснути, і вже з того сну не виходила.

Спершу снилося, що ми з тобою в Карпатах виходимо на Говерлу. Але не самі. З нами ще загін якихось туристів з Росії: чи то з Рязанської, чи то Псковської області. Вони загалом чемні, але дуже голосно співають пісні про війну минулого століття, особливо їхні бабусі і дідусі, а їх там, старших, тьма-тьмуща. Він того співу здригаються гори. Сниться, що вони не співають, а кричать про любов. Причому, кричать хором. Потім вони всі, колективно, повернули кудись убік, і більше я їх у сні не бачив. Зате глянув угору — а там, Ксян, твоє лице і твої руки манять мене за собою...

Я йду, а ти вже десть збоку, смієшся так заливчасто. Я до тебе хочу підійти, а ти наче граєшся зі мною в піжмурки, регочеш собі горами, ніби ти перекинулась на якусь янгольську панянку або попечительку птахів, яка

вчиться літати і вже досягла чимало успіхів та кілометрів у цьому рідкісному вмінні.

Ксю, уявляєш, я прокинувся весь мокрий. Страшно не було, але не було прикольо. А потім ще снились якісь дівчата у лахмітті, якісь деревні і трав'яні русалки чи невидимі лісові сердечка, які вночі виходять із лісу, щоб заспівати ритуальних весняних примовок і добряче натішитися страхом випадкового подорожнього.

Отакі сні, Ксян. Що би вони означали, як думаєш?

А потім приїхали. Тут достобіса людей, які, по-моєму, не те, що моря не бачили, але й елементарних правил поведінки :-). Але я буду тобі ще про них розповідати.

Згадав, як минулого року ми познайомилися у нашому антикафе (прикольно названо!) "Біла черешня". Ти була така... така класна!!!! Я тебе побачив — і щось мені перехопило подих. Точно це пам'ятаю, Оксан, що ніби чиїсь невидимі руки — хоп! — і перекрили мені повітряний кран :-). Я зараз жартую, але тоді було не до жартів.

А потім ми пили якийсь чай, настояний на гірських травах, і, до речі, щось говорили про гори взагалі і про Карпати зокрема. Мої батьки, по-моєму, надмірно емоційні, бо часто сперечаються між собою про всілякі дрібнички.

Трохи тато до мене настроєний критично (не можу підібрати слова, здається "настроєний" не зовсім правильне, але ти виправиш :-)}, але ще можна терпіти.

Пиши все-все про себе. Ти знаєш, що я тебе люблю.

Вибачай, що "ти" то з великої, то з малої букви :-).

Денис

2

Оксана завжди чи то пишалася, чи то жартувала, що вони з Денисом мають українські, занадто українські прізвища: Денис Волощук і Оксана Нечипоренко. "Жодним чином не можна вважати таке прізвище російським чи французьким або нігерійським :-)," — заявляла Оксана.

Також вона чи то пишалася, чи то жартувала, що в неї і Дениса (якого з сором'язливості часто називала своїм другом) ідеальна вікова різниця — два роки. Денисові було майже шістнадцять і він закінчував десятий клас однієї зі шкіл одного обласного центру однієї країни, яка була рідною їм двом і яка нещодавно пережила Майдан і смерть Небесної сотні.

Оксані було майже чотирнадцять, і вона закінчувала восьмий клас тієї ж школи того ж міста.

...Ідеальна вікова різниця змінна разом із роками і звичками людини. Може не пасувати класична різниця у три або чотири роки, але буде затишно з тим, хто старший на вісім чи дванадцять; нема рецепту чи єдиного канону, окрім значного вікового розриву; кажуть, що чоловік може бути старшим від жінки до тієї межі, де ще не здатний бути їй потенційним батьком. Зате нічого не кажуть про те, коли від свого обранця старша дівчина чи жінка. Тобто кажуть, вважаючи, що це підсвідомий пошук юнаком або чоловіком клонованої (чи додаткової або іншої) матері...

Також та, якій тринадцятий минало, чи то жартувала, чи то пишалася, що їхні батьки працюють у різних місцях.

А й справді, Оксанина мама — психолог, а батько трохи причетний до державної розбудови. Оксана вже не деталізувала, наскільки "трохи" і наскільки "причетний". Він чиновник у обласній державній адміністрації. Це малоромантично, але цей неромантизм не стане меншою правдою, якщо приховувати його (однокласники по-

різному реагували на місце роботи її тата) чи пишатися ним, чи не зважати щодо різних думок та домислів про роботу її батька...

Оксанин батько буває суворим, але не безнадійно. Він часто приходить додому пізно. Потім довго тихо розмовляє з матір'ю. "Можливо, вона його заспокоює," — резонно припускала Ксяна.

Денисова мама — вчителька біології і хімії у їхній школі. Щоправда, вона ще не вчила Оксану (і та не знає, радіти чи сумувати з цього приводу :-)). Денисків тато — підприємець, щось пов'язане з чоловічими

костюмами, класичними і деяких експериментальних фасонів. Якби це були жіночі костюми, то Ксяна би знала значно більше про роботу Денового батька.

До речі, Денис більше подібний до матері, хоча є щось невловиме і від батька, мовби на його вродливому обличчі змагалися за впливи представники семи поколінь за батьківською та материнською лініями. І кожне з тих поколінь, і кожна та лінія додавала щось своє, шліфуючи Денове обличчя майже до ідеальних форм і приписів (принаймні, вона завжди була переконана в цьому; а що є важливішим від наших приватних переконань і правд?)

Тільки в одній палітрі були невеликі розбіжності. Денис мав старшого на три роки брата. Оксана не мала ні брата, ні сестри, окрім двоюрідних. Не мала, але ще сподівалася, що батьки схаменуться :-).

3

Дениску, привіт! Ой, тобі добре зараз! Вав! І я хочу до тебе на море!

Ден, знаєш, але мені теж добре. По-своєму, але класно. Сиджу у бабці в селі і їм червоні черешні. А тепер буду їсти тільки білі :-).

Коли ми знайомилися, мені подих не перехоплювало, але щось кольнуло під ложечкою, чесно :-). (Ден Денон, я би могла написати, що мені перехопило дух, я вибігала на свіже повітря, бо задихалася від хвилювання :-). Але ми двоє говоримо тільки правду, бо у світі дорослих і світі загалом — цілі ліси фальшу і гори побрехеньства. Тому я тільки про реальне і химерне смоктання під ложечкою у антикафе, а не про умління.)

А потім., потім... Можна, я не буду то і записувати? Йо, як кажуть гуцули? :-) (Тобто, згода, добре, годиться, бо я підозрюю, що ти ще будеш думати, що таке "йо", хоча українська мова багата діалектами, і я, чесно, кажучи, хотіла би знати кожен із них — вони би збагатили мою власну українську. Хотіла би вміти говорити, як люди в різних куточках України, оце би було прикольно! :-))

Якщо про сни, то лише пам'ятаю, що бачила вдалині, позаду суперграндіозних дерев, нове місто, зі скла і якихось крилатих будинків, принаймні, трохи крилатеньких, якщо вже не розкрилених :-). Там були летючі авто, які поспішали святкувати день Душі Міста. Десь так. Більше не пам'ятаю, на жаль, хоча знаю, що ти, Ден Денон, любиш слухати мої сни.

Батьки у місті, на роботі. А з бабусею мені добре, бо вона мене дуже любить.

Зранку то яблучко запечене принесе, то якусь жовтелезну грушу круглолицої форми або, до прикладу, фруктову запіканку. Бабуся готувалася до мого приїзду. Півроку чекала. Дідусь

помер два роки назад, а тато, бабусин син, приїжджає до неї не так часто, бо не може через свої, як ти знаєш, Ден, справи майже державної ваги :-).

Тут я познайомилася з двома дівчатами. Ми не те щоб стали подружками, але все-таки мені з ними веселіше. Також дуже приколений Славко. Тут була якась "забава" у неділю у якомусь такому кумедному приміщенні, типу клубу чи що, то він мене запрошував танцювати :-). Він такий кумедний, пробував жартувати, але було видно, що сприймає мене якось стрьомнувато чи що :-). То я його попідколювала та й пішла собі з тією Інною і Світланою.

І найважливіше, Ден. Цих кілька днів часто думала про тебе. Було навіть так, що мені здалося, наче ти появився на повороті, на дорозі, що тут веде до райцентру.

Кінець ознайомчого фрагменту